

Crisis Theologica

In Qva Selectiores, Et Acriores hujus, et elapsi sæculi controversiæ,
subsecuturâ in Elencho legendæ discutiuntur

Crisis Theologica - In Qva Selectiores, Et Acriores hujus, et elapsi sæculi
controversiæ, subsecuturâ in Elencho legendæ discutiuntur

Casnedi, Carlo Antonio

Ulyssipone, 1712

§. II. Mea responsio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-84796](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-84796)

genda est ad normam Tridentini, & Decretorum de hac re à Pontificibus emanatorum, attentis eorum limitationibus; vel eadem activa, & passiva facultas absque tali limitatione intelligenda? Si cum limitatione intelligenda; ergo Pontifex non potuit tam amplam dare Legato facultatem, quam antiqui Pontifices dedere. Si sine limitatione intelligenda; ergo quis validè absolvi potest à non approbato; & potest omnem, absque eo quod sit approbatus, validè absolvere: ergo est falsum, eas definitiones esse Pontificias; & confessiones factas cum non approbato esse nullas.

§. II.

Mea Responsio.

SUMMARIUM.

- Legatus quid?* n. 159.
Representat juris fictione suum Principem delegantem, ibid.
Pro maiestate Principis sui habet locum inter Legatos, nisi aliter statuatur, ibid.
Legati Pontificij dicuntur Nuntij, n. 160.
A solo Papa eliguntur, ibid.
Inter eos alij sunt Nati, alij à latere, alij de latere. Quid, & qui? Ibid.
Alij DD. aliter dividunt, n. 161.
Etsi Legatorum Pontificiorum jurisdictio non sit in omnibus equalis; attamen omnes sunt in hoc aequales, quod Papa nulli prorsus eorum conferre possit suam infallibilitatem, n. 162.
Aliqui Legati in fide pravaricati, ibid.
Damnata ab Innoc. XI. Fides stat cum notitia probabili, n. 163.
Res dicta, ut à Deo, ab homine fide dignissimo, credenda fide Divina, ibid.
Decreta Pontificum non confundenda, ibid.
Papa quomodo judicetur à suo Confessore, num. 164.
Nuntius in sua Legatia potest ab omni, & omnes absolvere, n. 165.
Potest utramque facultatem activam, & passivam dare cuilibet, ibid.
Archiepiscopus potest per se, & per alios absolvere, dum visitat, subditos suffraganeorum, n. 166.
Pape aequales in omni re, n. 167.
Nuntius dans facultatem Sacerdoti etiam Regulari, ut absolvat, & absolvat omnes in sua Legatia, approbat tacite, ibid.
Semper verificatur, quod non nisi approbatus absolvat, & ab approbato absolvat, n. 167. 168.
Alia responsio, n. 169.
Facultas Nuntij est ad normam Tridentini, n. 170.

Confessores Regum, Principum &c. absolvent ubique, etsi non approbati ubique, ex consuetudine, n. 171.

An Episcopi pro libito possint ubique eligere Confessorem? n. 172.

Doctores negant communiter: non ego, ibid.

Ex his nil inde contra finem Tridentini, n. 173.

An facultas data à Legato, ut quis à quolibet absolvi possit, sit personalis, & extendatur extra Legatiam, n. 174.

Legati nomen, si nominis etymologia spectetur, ait Neufst. *disp.* 214. ex Hermes in Fasciculo Juris publici *cap.* 29. non derivatur à legendo, sed à legando; nec, proprie loquendo, convenit, nisi qui à statu publico independente, ad alium publicum independentem mittitur ob publica negotia, ut docent communiter cum Grotio *lib. 2. cap.* 18. omnes Doctores: atque adeo qui ab inferiori dependenti ad Superiorem mittuntur, improprie dicuntur Legati, ut constat ex *Lege finali ff. de Legationibus*. Cum ergo Legati fictione juris representent personam delegantem, consequenter Legato ea iedes, & locus inter alios Legatos, & Principes debetur, quæ deberetur Deleganti, si alij Delegates adestent; nisi aliter conventum foret. Ita in Imperatoris electione, ait Neufst. *l. c.* cum Grotio *l. c.* §. 4. & Hermes *l. c.* *cap.* 27. n. 18. Legatus hujus aut illius Electoris præcedit quidem alios Legatos, & Principes, non tamen Electores. Hac de Legatis in genere.

Mihi totus sermo est de solis Legatis Pontificijs, qui latinâ voce Nuntij, græcâ *Apocrisarij*, ait Neufst. *disp.* 138. n. 12. vocantur, & à solo Summo Pontifice instituuntur & mittuntur, ut vices Papæ gerant in eo Regno, & re, ad quod, & pro quâ mittuntur. Sunt autem in triplici differentia, ex eodem Neufst. *d.* 214. n. 3. nempe, Legati Nati, Legati à latere, Legati de latere. Nati, sunt qui ratione Ecclesiæ, cujus sunt Episcopi, ipso jure Legati prærogativa funguntur; talis est Elector Colonienfis, Archiepiscopus Pragenfis, & Salisburgensis in Germaniâ, Cantuariensis in Angliâ, Rhemenfis in Galliâ &c. Legati à latere, hodie non sunt nisi Cardinales, qui quia propinquiores sunt Pontifici lateri, & mittuntur, ideo dicuntur Legati à latere. Legati de latere sunt, qui ea, quæ Legati à latere, funguntur potestate, attamen Cardinales non sunt. Hæc Neufst. Aliiter aliquo modo procedit alter modestus, & omnigenæ sacræ eruditionis Scotista Joan. Antonius de Panormio in *tractatu* *Sera-*

Scrutinio Doctrinarum, quia *cap. 3. art. 15.* dividit Apostolicæ Sedis Legatos in *Natos*, qui ratione dignitatis ipso jure sunt Legati, ut recensiti Archiepiscopi; in *Missos*, qui à Papâ in aliquam Provinciam, aut Regnum mittuntur; in *Legatos à latere*, quos alij vocant *Legatos à facie*; nempe qui, (servato Leonis Papæ loquendi modo *Epist. 14. ad Faustum*, quod de *Latere* suo miserit qui defensionem veritatis assisteret) nempe qui de Papæ latere mittuntur, hodieque invaluit usus ut sint Cardinales, quia hi præ cæteris Pontificis lateri assunt. Porro Legatorum non est una eademque jurisdictio, ut bene Emmanuel Gonzales in *lib. 1. Decret. cap.*

N.
162. Cum non ignoretis de *Officio Legati n. 6.* est tamen una eademque omnium fors, in hoc, quod Papa nemini omnino, quamcumque ei amplissimam conferat auctoritatem, nunquam tamen ulli eorum suam conferre potest infallibilitatem, ut scitè Card. Turreci. in *Summâ de Ecclesiâ lib. 2. cap. 104. 105.* Infallibilitas enim est soli Papæ à Christo D. concessa; & est incommunicabilis, ut rectè

P. Suar. *lib. 4. de Legib. cap. 6. n. 22.* M. Canus *lib. 5. de Locis Theol. cap. 5. P. Valent. disp. 1. qu. 1. pu. 7. §. 45.* Delbene de *Locis Theol. dubitat. 258. n. 4.* & alij citati à Joan. Anton. de Panormo *l. c. art. 15. per totum.* Experientia quoque docet, ait ex Delbene de *Offic. S. Inquil. part. 2. dubit. 195. sect. 18. n. 2.* & Antonius Panormo *n. 4.* quod hæc *Infallibilitatis* prærogativa à nullo Papâ sit alicui Legato à latere, etsi nomine suo assisteret tamquam Consilij Præses, concessa; etsi enim præviè instructi fuerint de Apostolicæ Sedis sententiâ, se habent tunc Legati illi ut Præcones mentis Pontificiæ, cui soli convenit infallibilitas, ipsdemque Legatis ut Præconibus standum, dummodo ab acceptâ à Papâ instructione non aberrerint. Accedit, plura adduci posse exempla Legatorum Apostolicæ Sedis, ait Panormo *n. 4.* quos tam in Concilijs, quam extra illa prævaricatos novimus in Fidei materiâ; ergo nulli umquam Legato, etsi Apostolicæ mentis sciscio, & quacumque maximâ auctoritate donato, convenit infallibilitas; nec ullus, excepto Papâ, eam sibi appropriare potest.

N.
163. Verum quidem est, ut omnes, & nos cum illis in *tract. de Fide* docuimus, quod aliud est mysterium quod proponitur; aliud proponens illud; aliud fides rei dictæ, aut ejus evidentia; aliud fides, aut evidentia dicentis, quæ toto cælo inter se distant. Nam Fide Divinâ tenemur credere mysteria, quoties moraliter certum est proponi ut à Deo

dicta: at ipsi proponenti neutiquam Fide Divinâ credere debemus, sed unicè humano prudenti judicio; ita ut si proponentis auctoritas videatur certa moraliter, ei standum sit; eaque suppositâ, tenemur Fide Divinâ credere rem propositam ut à Papâ definitam; quod si de proponentis auctoritate non adit certitudo moralis, sed pura probabilitas, aut probabilitas, tunc tali auctoritati stare non tenemur, tantò magis post damnatam ab Innoc. XI. quod *Fides stat cum notitia probabiliter revelantis*; non ergo stat cum notitia tantum probabiliter proponentis. Hæc advertere duxi, tum ut firmissima sit semper Papæ infallibilitas, & quidem solius Papæ; tum ut ipsa Decreta Pontificia non legantur perfunctoriè, ut læpissimè accidit: nec quæ definita non sunt, habeantur pro definitis; & e contra definita pro non definitis: nec quæ solius Papæ sunt, alteri communicentur; aut e contra: nec quod ab altero deciditur, habeatur tamquam à Papâ decusum. In his enim omnibus Papæ infallibilitas, pro qua velut pro aris & focis ab omni Catholico pugnandum, periclitatur. Demum, cum de potestate à Papâ Legato à latere, aut de latere communicatâ, in ordine ad abolendum loquendum sit, ne quis in hoc erret, putans Papam hanc neutiquam communicare posse, eo modo quo nequit definitivam infallibilitatem, hæc à me præmittenda duxi. Ipse enim Papa dum confitetur, subdit se Confessori, cui contulit jurisdictionem absolvendi: ergo jurisdictionem absolvendi est communicabilis à Papa, non ita jurisdictionem definiendi. Qualiter autem Papa, qui est supremus in terris Judex à nemine iudicandus, non operetur contra hoc privilegium, dum subdit se Confessori, & Confessoris iudicio, acutè hoc à Divo Thom. & D. Bonav. quos sequitur Card. Turreci. in *Summâ de Ecclesiâ lib. 2. cap. 104. & 105.* & Joan. Anton. de Panormo *n. 5.* solvitur; quatenus Papa se habet ut pœnitens, & Confessor se habet tamquam Christus D. cui subdi, non est Papani esse minorem alio homine.

Porro suppono tamquam certum, quod Nuntius, sive sit, sive non sit Legatus, habeat utramque facultatem, tam activam, quam passivam, nempe ut quemlibet in suâ Nuntiaturâ aut Legatiâ absolvere possit; & ut à quolibet absolvi possit, etsi Regularis sit. Hoc verò non tantum experientia plurimorum Nuntiorum didici, quos intime tractavi, & quorum plerique eque ornarunt Purpuram, ac à Purpurâ ornati fuere, & in omni litteraturâ genere præstantissimi eque ac prudentissimi, à quibus talis facultas Regulari

Inn. XI.

N. 164.

S. Tho. S. Bonav. C. Tur. Joan. Anton. de Panormo.

N. 165.

gulari alicui pro interiori foro concessa, ne Episcoporum, & Prælatorum Regularium querelis causa daretur; sed etiam ratio ipsa hoc demonstrat. Si enim Episcopus, & Prælati Regularis respectivè ad sibi subditos possunt vi officij sui; ille dare alicui Sacerdoti seculari facultatem activam, & passivam ut quemlibet in sua Diocesi absolvat, & absolvatur a quolibet; hic dare Sacerdoti Regulari sibi subdito eam facultatem ut a quolibet etiam Sacerdote seculari approbato absolvi possit, & quemlibet ejusdem sui instituti absolvi possit; quanto magis Nuntius, qui omnibus etiam Archiepiscopis, & omnibus Prælati, sive secularibus, sive Religiosis, præest, & cuius Regni Dioceses, in quo est Nuntius, sunt quasi una Nuntij Diocesis, poterit vi officij sui, & potestatis suæ alicui Sacerdoti, quem coram Deo probum & timoratæ æquæ ac litteratæ conscientiæ, & scientiæ virum judicat, pro totâ suâ Legatiâ concedere facultatem activam, ut pro foro interno, ne rumores excitentur, omnes omnino absolvi possit; & passivam, ut ab omni Sacerdote absolvi possit?

N. Confirmo: quia communis sententia est, cui subscribunt P. Suar. *tom. 4. in 3. p. d. 25. 166. sect. 1. n. 14.* P. Reginaldus *lib. 1. n. 34.* P. P. Reg. Gasp. Hurt. *d. 10. de Pœnit. & alij*, quibus adheret Barboza in collectaneis ad Tridentinum *sest. 23. de Reform. cap. 15. num. 26.* quod Archiepiscopus Metropolitanus, dum actu visitat, absolvi possit subditos Episcoporum suffraganeorum, tam per se, quam per alios: ergo multo magis Nuntius per quemlibet Sacerdotem sibi in Legatiâ subiectum potest alios eadem in Legatiâ commorantes absolvi; & cuilibet alij dare facultatem ut eam in Legatiâ a quolibet absolvi possit. Accedit quod Legatus sit Ordinarius in suâ Legatiâ, ut habetur *cap. 2. de officio Legati lib. 6.* & ideo plerique cum P. Sanch. *lib. 3. de Matr. d. 28.* P. Gasp. Hurt. *difficul. 9. de Matr. n. 30.* potest in suâ legationis provincia interesse Matrimonio, & eam facultatem alteri concedere, ait Barboza in *Trid. sest. 24. de Ref. c. 1. n. 101.*

N. Ad objectionem dico omnes Pontifices eadem prorsus infallibilitate, & potestate gaudere, quâ omnes præteriti: nam eandem illimitatam potestatem, & infallibilitatem vi Pontificiæ dignitatis à Christo D. recipiunt. Ad instantiam ex Clem. X. Urban. VIII. Innoc. XII. definitibus factas cum non approbato, aut alibi approbato, eas confessiones esse invalidas; atque adeo futuram quoque invalidam confessionem factam ex

vi facultatis activæ, & passivæ concessam à Nuntio vel Papâ, dico, numquam sequi, quod confessio fiat cum non approbato à Diocesano: etenim Nuntius dando tali Sacerdoti facultatem ut omnem in suâ Legatiâ absolvi possit, eo ipso eum approbat pro totâ suâ Diocesi. Similiter numquam sequitur, quod Confessor ille absolvatur à non approbato à Diocesano, aut à non habente à Prælato Regulari licentiam, si Confessor ille sit Regularis: etenim Nuntius ille dando illi Sacerdoti, selectè ut dico virtutis, licentiam ut à quolibet absolvi possit, eo ipso tacitè approbat pro tali Sacerdote omnem Sacerdotem; & tollit pro eo casu omne Religionis obstaculum, cum super omnes Prælatos tam purè Ecclesiasticos quam Regulares sit.

Hoc ipsum multo magis dicendum de N. Papâ, qui omnem omnino facultatem habet, quàm præteriti, & potest, quin præjudicet Pontificum priorum definitionibus, vel eadem quæ Antiquiores privilegia restituere, aut ampliare; vel alicui concedere specialem facultatem activam, & passivam quoad omnia peccata, & censuras. Nec unquam verificabitur, quod non approbatus poterit absolvi, & absolvi à non approbato; nam per ipsam quam dat tali personæ facultatem passivam, approbat omnes, quos illa persona eligit Sacerdotes ut eum absolvant: & per facultatem activam approbat ubique eam personam pro omnibus, quos absoluturus est.

Scio aliter occurrî posse huic argumento, N. quod vel Pontifices præteriti, & futuri non gaudeant eâ potestate, quâ antecedentes vel si gaudent, Decreta Urbani VIII. Clem. X. Innoc. XII. non erunt definitiva, nec infallibilia: dici enim potest definiti invalidas esse in confessionibus cum non approbato, nempe nisi Papa det facultatem pro opposito, ex indulto particulari. At quis non videt integram difficultatem manere, quod ea Decreta non erunt infallibilia? Ergo mea responsio tenenda, quæ simul tuetur tum infallibilitatem Decretorum, tum æqualem in omni Papâ potestatem.

Ad confirmationem dico facultatem activam, & passivam, quam Papa ex singulari indulto, aut iplemet pro suâ Legatiâ Nuntio daret, intelligendam ad normam Tridentini, & Decretorum Urbani VIII. Clementis X. & Innocentij XII. Quod si subjungas: Sed hæc Decreta definiunt nullam esse à non approbato abolutionem: ergo nulla erit abolutio data à Sacerdote, cui Papa, aut Nuntius dictam activam, & passivam

nam facultatem concessit. Concedo minorem, & nego consequentiam, quin ejus suppositum: supponit enim hunc Sacerdotem non esse à Papà aut Nuntio approbatum, eum sit saltem tacitè per ipsam facultatem sibi concessam, ut possit absolvi, & absolvi.

N. 171. Ex hac ipsa doctrinà benè perceptà solvitur contra dicta Decreta in damnatarum favorem, aliud argumentum, sumptum ex Archiepiscopis, Cardinalibus, Episcopis, immò ex Regibus, Principibus, ceterisque Magnatibus. His enim liberum est eligere ex consuetudine, & Papæ exemptione pro libito Confessorem, ait Felix tom. 1. n. 3275.

Felix. & quidem ut plurimum eligunt non approbatum saltem in omni Diocesi per quam transeunt, retento eo, quem pro itinere ducunt: ergo Urban. VIII. & Clem. X. Decreta non sunt infallibilia, nam hi absolventur validè à non approbato ab Ordinario loci per quem trahunt, aut in quo se detinent. At dico validè absolvi, quin infallibilitas ledatur. Hi enim omnes vel à jure, vel à legitimà consuetudine exempti sunt ab Episcoporum quoad hoc jurisdictione ob privilegium, ut ubique absolvantur: cum ergo Ecclesia certam det absolvendi facultatem ex certà consuetudine, dat quoque approbationem: ergo semper qui absolvit, absolvit approbatus à Diocesano loci, nempe à Papà, qui totius Ecclesiæ Catholicæ Episcopus est: etsi enim per Diocesana veniat loci Episcopus, attamen loquendo de personis exemptis, dici potest quòd veniat Papa, omnium Diocesanorum supremum Caput, & omnium Diocesana supremum Diocesanus. Totus enim Fidelium omnium, & quorumcumque grex est una Papæ Diocesis.

N. 172. Dixi Episcopum posse pro suo libito eligere Confessorem quemcumque, à quo absolvi possit: etsi enim sciam quòd P. Bardi pag. 233. n. 15. P. Mendo sect. 22. n. 16. P. Nogueira pag. 161. n. 21. qui citat P. Arriagam d. 42. de Pœnit. sect. 3. n. 17. referant responsum unius Cœgregationis, in qua Papa declaravit, quòd Episcopus ratione privilegij, de quo agitur in cap. finali de Pœnit. & remiss. non possit eligere in Confessorem, Sacerdotem sibi non subditum, qui à proprio Ordinario non fuerit approbatus; sermo est de Episcopo extra suam Diocesim existente; & negatur quòd absolvi in eà possit, nisi ab approbato ab Episcopo loci, in quo ille Episcopus constituitur: etsi, inquam, hæc sciam; attamen hæc duriuscula mihi videntur, & contra Episcopi decorem: etenim si Bulla Clem. X. negans universaliter, quòd

quis absolvi possit nisi à Sacerdote approbato à Diocesano, non tollit juxta omnes T. T., quòd Episcopus A transiens per Diocesim B, absolvi possit à Confessore sibi subdito approbato ab Episcopo A in suà Diocesi; etsi non ab Episcopo B; cur tollet quòd Episcopus absolvi possit in Diocesi B, à non approbato ab Episcopo Diocesis B, sed quasi à se, dum eligit, eum privilegium Episcopi sit personale? Si ergo in favorem Episcopi poenitentis Bulla Clementis stat in primo casu, & in alio.

Addo nec Tridentinum, nec Pontifices illud exponentes vetare, ne quis ex certà consuetudine aut certo privilegio nullatenus derogatis per quæ eximitur ab alijs, absolvatur à non approbato à Diocesano: nec desinit omnes confessiones cum non approbato à Diocesano factas, esse nullas, etsi quis certissimo in oppositum privilegio non derogato gauderet. Hoc enim nec Tridentinum vetat, nec Papæ definiunt. Quare teneatur finis à Tridentino preteritus, & à Pontificibus tanto vigore promotus; quo cognato, omnia objecta, & objicienda evanescent. Finis est Episcoporum in suos Confessores jurisdictionem intactam servare, (idem dic de Prelatis Regularibus quoad suos) quâ servatà, Episcopi suum gregem reformare possunt, quâ non servatà, perit omnis Episcoporum sollicitudo. Hoc motivo ductum est Tridentinum, & deinde Pontifices concessa alijs Regularibus privilegia, & consuetudines universales, quatenus eidem fini oppositas derogare; nec non eam arbitriam Cruciatæ interpretationem ei fini oppositam. Quin Pontifices processere ad plurimas opiniones damnandas, & ad definiendum, confessiones illas vi Cruciatæ, aut privilegiorum, aut vetustæ consuetudinis deinceps faciendas, esse & fore invalidas. Cum ergo nec Tridentinum, nec Pontifices derogarint dicto Archiepiscoporum, Regum, &c. quos exemptos voluerunt, privilegio aut consuetudini; præcipuè cum tale privilegium sit singulare, & non nisi paucissimorum, atque adeo non oppositum scopo Tridentini; & non nisi aliquem Episcopum, & quidem rarissime respiciat; rursus cum tale privilegium aut consuetudo rati habeatur ab Ecclesia, quæ certam tunc dat illis Confessarijs Regum &c. jurisdictionem, atque adeo eos Confessores per ipsam certam, quam illis dat, jurisdictionem, quodammodo tacitè approbet, & rati habeat eorum absolutionem, consequenter nil adest contra Tridentinum, nil contra Pontificias definitiones, quòd nullæ sint confessiones à non approbato à

Diocese-

Dioecetano, nam illæ confessiones Regum &c. sunt cum approbato à supremo Ecclesiæ Dioecetano, etsi non cum approbato ab hoc aut illo Dioecetano: quorum approbatio, nisi accedat speciale Papæ privilegium, & ab eo non revocetur, alias ad absolutionis valorem est necessaria. Quomodo nil contra Trident. & Pontifices, quod Regulares, quia exempti, absolvant suos, & absolvantur sine licentiâ Episcopi, ut etiam faciunt curati.

N. 174. Dubitari hic posset, an privilegium à Legato concessum alicui ut à quolibet absolvi possit, locum habeat etiam extra Legatiam, nam videtur privilegium personale alligatum soli personæ, non loco? Novi virum Hispani typis celebrem, qui hoc mordicus defendebat: at quia dictus Author apud me satis laxus videtur, nullatenus approbo. Patet hoc tum ex ipsorum intentione Legatorum, qui suis facultatibus uti nolunt, ubi Superiores non sunt, ne alijs Episcopis, aut Prelatis Regularibus extra suam Legatiam suis, minimam conquerendi occasionem offerant. Tum quia ille eâ facultate gaudens absolveretur à non approbato; nec à Legato, quia absolvens est extra Legatiam; ergo à Legato non censetur approbatus: nec à Dioecetano ut supponitur; ergo ille absolveretur à non approbato. Quare dictum privilegiū est personale, limitatum tamen ad Legatiam, ob rationem, & inconvenientiam adductas; quæ dictus Author non ponderavit.

§. III.

Ex Jubileo universali.

SUMMARIUM.

An Regulares vi Jubilei universalis à reservatis absolvi possint à quolibet, etsi non approbato à suo Prelato, approbato tamen? n. 175.

Maximum Cruciatam inter, & tale Jubileum discrimen, n. 176.

Papa loquuntur aliter de Monialibus, aliter de Regularibus in Jubilei Bullâ, n. 177.

Excipiendum, nisi Religio aliter disponat, ibid.

Maior inter Religiosos est consistendi difficultas, eo quia absolvens sæpe in Superiorem eligitur, n. 178.

Superioribus valde cavendum, ne Religiosorum confessiones fiant illis intolerabiles, ibid.

Quam arduum Religiosis consistendi præceptum, ibid.

N. 175. Ita arguitur: Si Regulares nequeunt vi Cruciatæ absolvi à quolibet etsi seculari, in eo loco quo Regularis sua peccata depo-

nit; approbato; neque poterunt à reservatis absolvi vi Jubilei universalis à quolibet etiam in Dioecesi, ubi sua peccata deponit, approbato: eadem enim utroque in casu abundant; quod eluditur Prælatorum Regularium regimen; quod aditus pateat, spe Jubilei, inobservantijs religiosis. Idem, proportione servatâ, dici potest de Sacerdote absolvente, & absoluto vi Jubilei universalis. Si ergo licet Regularibus vi Jubilei universalis sine Superiorum consensu eligere approbatum à Dioecetano Episcopo, à quo absolvat à centuris, & calibus reservatis, licet quoque vi Cruciatæ; vel si hoc non licet, nec illud.

Pro responsione sciendum, maximum inter Cruciatæ, & Jubilei universalis Bullam 176. intercedere discrimen; & omnia duobus C. de primis, quæ ex Card. de Lugo d. 20. de Pœnit. a. n. 186. trahit P. Bardi pag. 63. contentus sum tertio discrimine delumpto à P. Suar. tom. 4. de Relig. tr. 4. cap. 16. num. 7. nempe, quod Jubileum semel tantum, & quidem pro paucissimis diebus, eam facultatem consistendi cum quolibet approbato à Dioecetano loci, concedit, quibus diebus elapsis, expirat. At Cruciatæ si concedit, concedit pro semper; atque adeo tollit pro semper jurisdictionem Prælatorum Regularium in sibi subditos Religiosos, quoad consularij designationem, & approbationem. Cum ergo hoc inconveniens non interveniat in Bullâ Jubilei, nil mirum, quod hoc concedatur vi Jubilei, (loquor de universalis) & negetur vi Cruciatæ fieri posse. Confirmo quia Jubileum universale gravissimis de causis totius Ecclesiæ dirissimis agitate processit, & quidem injunctis præcipuis Religionis Catholice virtutibus, pietatis in Deum, charitatis in pauperes, & mortificationis sensibilibus, proponi semper solet. Quid ergo mirum, si Ecclesiâ Fidelium mater, ut oves maxime aberrantes Deo reconciliet, expandat prodigis clementiæ manus, & misericordiae ubera, concedendo à ferè omnibus, quantumcumque enormibus culpis pinnam, & ad manum in quocumque approbato ab Episcopo absolutionem? Si ergo Jubileum universale ex naturâ suâ tam amplum est, cur in Regularibus, quibus illud quoque proponitur, limitandum, cum Regulares sint nobilissima Ecclesiæ portio?

Accedit quoque, quod inductione con-N. stet, à Jubileo limitari expressè, quod limitandum vult. Legatur Jubileum Anni Sancti sub Innocentio XII. editum die 19. In. III. Januarij anno 1700. quod incipit, *Pastoralis sollicitudo*; ecce loquendo de Monialibus, & sub-